

langt modnere og langt mere tilfredsstillende Lov, naar disse Forberedelser, som jeg efter Sagens Natur antager kunne betegnes som næsten nødvendige, først havde været afsluttede. Jeg har, saa godt som jeg personlig var istand deril, søgt at danne mig nogen Forestilling om, af hvad Natur den Usikkerhed var, som saaledes var tilstede, og for mig har det derved stillet sig saaledes, som om den var af en ingenlunde uvæsentlig Charakter. Jeg har i saa Henseende ladet mig lide ikke lidet af det Skrift, som jeg igaar hørte ikke maatte betegnes som officielt, det Skrift, som af andre ærede Medlemmer ligesom af mig oftere er blevet berørt, og hvilket Skrift jeg, efter de Dplysninger, som vi til min Overræffelse have modtaget fra den ærede Formand for Udvalget (David), dog virkelig troer, at man kan sige maa betragtes som officielt. Hvis det nemlig forholder sig saa, som jeg har forstaaet den ærede Formand for Udvalget, at det nævnte Skrift af Finansministeren er blevet sendt skrevet til Udvalget, istedetfor at jeg har læst det trykt, men forøvrigt ganske saaledes, som det foreligger trykt, altsaa er blevet tilstillet Udvalget som et Bilag til dets Benyttelse, saa finder jeg, at man maa være berettiget til at kalde det et officielt Actstykke. Smellem Linjerne af dette Skrift vil man nu, troer jeg, naar man forstaaer at læse rigtig, see, at der er megen Tvivl tilstede. Jeg havde paa et tidligere Stadium af Forhandlingerne stillet en Forespørgsel til Finansministeren, som den ærede Finansminister igaar var saa god at besvare, nemlig om, hvorvidt den ogsaa efter dette Skrift klart og tydelig tilstedeværende Tvivl og Uenighed med Hensyn til Multigheden af at benytte Dødelighedstavler, der udelukkende skulde være støttede paa vore egne Erfaringer, hidvorte fra een af eller begge de mathematikkhyndige Medlemmer, idet Enhver let vil see, at det med Hensyn til disse Forhold ganske afgjørende maatte komme an paa, om det var disse eller andre Medlemmer af Bestyrelsen, der med Hensyn til det paagjældende Punkt havde havt Tvivl. Saavidt jeg forstod den høitærede Finansminister, maa der imidlertid være nogen Vildfarelse eller ialfald en noget urigtig Opfattelse tilstede med Hensyn

til dette Forhold. Det forekommer mig, at han udtalte sig saaledes, som om der ikke fra den mathematikkhyndige Side var nogen Betænkelse tilstede. Jeg troer imidlertid, at den, der læser det tidtomtalte Skrift igjennem, vil overræffes ved at høre dette. Jeg troer, at man derefter maa komme til den bestemte Tro, til den bestemte Overbevisning, at der hos de mathematikkhyndige Bestyrelsesmedlemmer er meget stor Tvivl tilstede, og at de ere langt fra at betragte det, som nu foreligger, som et modent Arbejde. Jeg vil endog sige, at de efter min Overbevisning ikke engang kunne betragte det, som vi idetmindste til dette Dieblif ere blevne bekjendte med, som en foreløbig Afslutning af Materialets Bearbejdelse. Jeg siger, at jeg har havt god Grund til at antage, at de mathematikkhyndige Medlemmer af Bestyrelsen ikke engang have kunnet betragte den Bearbejdelse af Materialet, hvortil Lovforslaget, som det nu foreligger, støtter sig, som foreløbig afsluttet. Og jeg troer derfor ogsaa, at der i og for sig kunde vindes overmaade Meget, hvis Sagen fik Lov til at blive paany gennemgaaet og bearbejdet, inden der paatrykkes den et endeligt Lovspræg.

David: Det Lovgivningsarbejde, som har beskæftiget os i de sidste Dage, har i høi Grad interesseret mig. Jeg troer uden Ubefædenhed at kunne sige, at Forarbejderne til dette Lovforslag allerede tidligere paa forskjellig Maade have gjort Krav paa min særdeles Opmærksomhed, og at jeg paa forskjellig Maade har arbejdet hen til, at de bestaaende Anstalter maatte faae en Udvidelse og navnlig blive udvidede i den Retning, hvori de hidtil have virket mindst, nemlig for at imødekomme de mindre Bemidledes Krav paa ogsaa efter deres Evne at kunne sørge for deres Efterladte og for sig selv i Alderdommens Dage. Jeg har troet, ikke blot at den Ubemidlede havde et Krav paa, at en saadan Anstalt blev oprettet for ham, men jeg har tillige troet, det laa i Statens Interesse endog at lokke ham til at benytte sig af en saadan Anstalt. Det er nemlig godt nok at sige, at den fattige eller Ubemidlede skal sørge for sig selv, og at Selvvirksomheden i denne Retning er det, der